

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ANDRÉ REUZE

Ένα ήλιολουαμένο πορνίω του Σεπτεμβρίου, ο Ραμόν Μαρτινέζ, αντάδειξε ως την άκρη του δρόμου την μνηστή του Ματθίλδη με τον πατέρα της. Λίγο πιο πέρα αφού τους βοήθησε να καβαλιεύσουν σε δύο ωραία άσπριζα άλογα που τους είχε ετοιμάσει, ο Ραμόν Μαρτινέζ τους χαϊρέτισε συγχαίνόμενος και δεν έφυγε από εκεί παρά όταν τους έχασε απ' τα μάτια του.

Αυτό το καταραμένο εμπόριο των σταριών που έκανε σ' αυτό το άγροτικό το κτήμα ο Ραμόν, τον εμπόδιζε να πάη κι αυτός μαζί με τη μνηστή του, ως την πόλη. Τι να κάνει; έπρεπε να εργασθώ λίγον καιρό άζοια για να τακτοποιήη τα οικονομικά του και να πάη επί τέλους την ωραία Ματθίλδη, την οποία αγαπούσε δύο δόξληρα χρόνια.

Μ' αυτές της σκέψεις ο Ραμόν Μαρτινέζ γύρισε πάλι στο κτήμα του και άρχισε να επιβλέπει το πρώτο φορτίο των σταριών, που θά έφευγε σε λίγο με το τραίνο.

Το ίδιο βράδυ όμως μιιά φοβερή είδησι άνεστάτωσε τους λίγους κατοίκους του χωριού "Υγγεζελ, που άπειχε μιση ώρα μόνο από το κτήμα του Μαρτινέζ. "Η ωραία Ματθίλδη και ο πατέρας της, καθώς περνούσαν από την μεγάλη γέφυρα που έφερε από το χωριό στην πόλη, έπεσαν θύματα ληστών. Και οι δύο τους βροθήσαν σποτωμένοι κάτω στη χαράδρα. Αυό σφαίρες είχαν βρει την Ματθίλδη στο κεφάλι και άλλη μιιά τον πατέρα της κατίζαοδα.

Η είδησις αυτή έκανε τον Ραμόν να μύρησι να μιλήρη. Κατάγλωπος και τρέμων απ' την ταραχή του γύριζε όλη την νύχτα στο χωριό, μήπως μπόρεση να μιλήη κανένα νέο για τους ληστας. Μά τίποτα. Καμιμιιά νεώτερη είδησι δεν έρχότανε. Ο Ραμόν γύρισε τότε στο κτήμα του και όρκίστηκε πως το μόνο που του έμεινε να κάνει ήταν να εκδινηθή με κάθε τρόπο την ψυχή εκείνης, που ήταν για τη ζωή του η μόνη εδνυχία και η μόνη χαρά.

Πέρασε άσχετος καιρός και η άστυνομία δεν κατώρθωσε να ανακαλύρη το χρησφύγετο των ληστών. Όλοι έλεγαν πως η συμμορία τους είχε ξεφαιρισθώ πιιά από τα περίχωρα του χωριού "Υγγεζελ και είχε τραβήξει προς τα επάνω χωριά, που ήταν πίσω απ' τα βουνά της Άντορρας. Μόνο ο Ραμόν Μαρτινέζ δεν έδινε χαμιιά προσοχή σ' όλες αυτές τις διαδόσεις, γιατί τις θεωρούσε πάντοτε ψευτίκες και πίστευε άσάδαντα πως ήταν από τα συνειδημένα έξείνια κόλπα στα όποια κατέφευγαν οι λησται όταν ήθελαν να παραπλανήσουν τους άστυνομικούς. Και αυτό όμως δεν είνε βέβαιοι για το μέρος που είχαν άρριβώσι τα λημέρια τους και γι' αυτό, η μόνη του σκέψη εΐταν, πως να μπόρεση να τα μιλήη.

— «Αυτό μόνο μου χρισιάζεται, έλεγε από μέσα του ο Ραμόν κάθε πρωί που ξυπνούσε. "Άς μιλόρη εγώ το λημέρι τους και τότε θά λογαριαστώμε μαζί μ' αυτούς τους καζούργους!

Κι' έτσι ο καιρός περνούσε και στο χωριό "Υγγεζελ άρχισε πάλι να ξεχνιέται η στυγερή εκείνη δολοφονία της Ματθίλδης και του πατέρα της, όταν ένα βράδυ, άσρα, μετά τα μεσάνυχτα, ο Ραμόν Μαρτινέζ, βγήκε χουράκι απ' το σπίτι του και βαδίζοντας με προσφύλαξη μέσα στο σποτάδι έπληξε ως το σταύλο του, έπληξε εκεί το καλύτερό του άλογο, το καβάλλησε και

έφυγε καλλάζοντας προς άγνωστον διεύθυνση. Κανείς δεν τον πήρε χαμιάρι την νύχτα, και το πρωί, όταν ξύπνησαν οι άσπρητές του και είδαν να λείπει ο κύριός τους, δεν μπόρεσαν να έξηγήσουν την ξαφνική αυτή άναχώρησή του. Τον είχαν ζητήσει παντού αλλά πουθενά δεν μπόρεσαν να τον βρουν και την άλλη ήμερα άναγκάστηκαν να είδοποιήσουν την άστυνομία, όποιασδήποτε κανένα νέο δυστύχημα.

Πίσω από τα βουνά του χωριού "Υγγεζελ, μέσα σε μιιά χαράδρα του πυκνού δάσους της Άντορρας, δέκα όπλοφόροι και μιιά ωραία γυναίκα που άκολουούσε τον άρχηγό τους, βαδίζαν με προσφύλαξη κάτω από τα δέντρα. Ήσαν οι λησται έξείνιοι που τόσο καιρό άπασχολούσαν την άστυνομία του "Υγγεζελ και έμάστιζαν με τα άλλεπάλληλα έγκλήματά τους, όλη την περιφέρεια της Άντορρας.

— Έβράδιωζε και οι λησται σταμάτησαν το δρόμο τους για ν' αναπαυθώρη. Ξαπλώθηκαν όλοι κάτω από ένα μεγάλο δέντρο και άρχισαν να τρώνε.

Δεν είχε περάσει ένα τέταρτο της ώρας και μέσ' απ' το δάσος πετάχτηκε ένας άνθρωπος και στάθηκε μπροστά τους. Φαινόταν πως είχε κάνει πολύ δρόμο γιατί ήταν κατασποτισμένος και κατάκοπος. Οι λησται μόλις τον είδαν τρούμαξαν :

— Ποιος είσαι; τον ερώτησε ο άρχηγός τους.

— Ένας δυστυχημένος! του απήντησε εκείνος με χαμιλή φωνή, σαν να φοβότανε μην τον άκούσει κανείς. Κύριοι σπότωσα στο χωριό και με ζωνηαίη η άστυνομία. Παρτε με μαζί σας! Απληθήτε με! "Ήρθα κι' εγώ να γίνω ληστής...

Στην άρχη οι λησται δεν τον πίστεψαν. Τον πέρασαν για κανένα κατάρκοπο. Μά άργότερα, όταν άρχισαν να μιλούν μαζί του, άλλαξαν γνώμη. Τα μάτια του ανθρώπου αυτού δεν φαινότουσαν ύποπτα και οι λησται άπεφάσισαν να τον προσλάβουν στη συμμορία τους.

— Πώς σε λένε; τον ερώτησε ο άρχηγός των ληστών.

— Μάγοζ Έστεβάν! απήντησε εκείνος χαμιηλώνοντας τα μύτια του.

Το άλλο πρωί ο άρχηγός των ληστών, αφού διέταξε και το έδωσαν μιιά φορεσιά όμοια με τη δική του, τον φώναξε και του εΐπε :

— Άπό σήμερα θά είσαι και συ ένας ληστής σαν κι' εμάς. Πρόσσεξε όμως να δείξης καλή διαγωγή, να είσαι πιστός και θαροαέος γιατί εδώ δεν έχει άλλη τιμοφρία... ό,τι κανείς να ξεφρη πως θά το πληρώσης με τη ζωή σου. Άκούξ Έστεβάν!

Ο νέος ληστής έπεσε στα γόνατα του άρχηγού και ψιθύρισε :

— Η ζωή μου είνε στα χέρια σου, άρχηγέ μου...

Το πρωί, μόλις χάραξε, οι λησται ξεζινησαν να πάνε στο άπέναντι βουνό όπου περιέμεναν να περάσουν δυό πλοοσοι κτηνηοί. Μά καθώς βαδίζαν άκουσαν από μακριά να έρχονται οι ήχοι ποδοβολητου άλογων και άλλαξαν δρόμο. Φο'ήθησαν μήπως πέσουν επάνω σε άστυνομικούς. Ο νέος ληστής σιγά-σιγά άρχιζε να συ-

νηθίζει και να κερδίσει την εμπιστοσύνη του άρχηγού. Θά εΐχαν περάσει έξι δέκα ημέρες και ο Έστεβάν άρχισε να κιντάζει πολύ την ζήρη του άρχηγού που κι εκείνη από τη στιγμή που τον είδε του δείχτηκε πολύ περιποιητική.

«Η Πέπα, — έτσι την έλεγαν — ήταν ένα άγριοκόριτσο με μαύρα μάτια, που έλαμπαν από μιá άγρια και παράξενη λάμψη, και με σγουρά ξανθά μαλλιά που χάριζαν στο πρόσωπό της μιá όμορφη έξωτικη και περίεργη.

— Δέν ρώτησες να μάθης ποτέ τ'ονομά μου; του έλεπε εκείνη μιá ημέρα καθώς περπατούσαν ό ένας κοντά στον άλλον.

— Τι περιάζει γι' αυτό, άπληντησε εκείνος χαμογελώντας... Μου φτάνει να κιντάω τá μάτια σου... Μέσα εκεί τά βλέπω όλα...

«Εκείνη του έβιασε τó χέρι απότομα... Και οι δυό σώσαναν γιά μιá στιγμή... Εΐχαν μείνει λίγο πού πίσω άπ' την συμμορία που προχωρούσε μπροστά. Ήσαν μόνοι...

Σε λίγο ο Έστεβάν έλεπε στη Πέπα :

— Μά σου άρέσει αυτή ή ζωή, Πεπίτα μου ;... πώς μπορείς και ζης μέσα σε τόσες περιπέτειες, σε τόσους κινδύνους...

Εκείνη όμως δέν του άπληντησε, αλλά άρκέστηκε να κουνήσει θλιβερά τó κεφάλι της...

— Δέν έρχεσαι μαζί μου ; της ξαναλέει ο Έστεβάν...

— Πού ; του λέει εκείνη...

— Θά σε πάρω μαζί μου στό έξωτεριζό. Θά φύγοιμε... Θά ταξιδεύοιμε... Θά γίνοιμε εύτυχεις...

«Η Πέπα στά λόγια αυτά δέν μπόρεσε να κρατηθῆ... εκόνταζε τόν Έστεβάν στά μάτια και άφρισε σιγά τó σώμά της να πέση στην άγκαλιά του... «Μειναν έτσι, χωρίς να μιλούν, μερικά λεπτά. Ο Έστεβάν είχε μπροστά του τó ώραία χείλη της Πέπας και τó φιλούσε γλυκά. Πόσο άγαπούσε ό ένας τόν άλλον !

Πέρασαν άζόμα μερικές ημέρες, όταν ένα πρωί ο Έστεβάν κωτόρθωσε να βρη χάποια πρόβατα και να πείσει τούς ληστές να πάνε ός τη μεγάλη εκείνη γέφυρα που εΐχαν βρη σκοτωμένη τη Ματθίλδη και τόν πατέρα της...

— Αλήθεια, λέει ο άρχηγός, ο Έστεβάν έχει δίκιο. Άπ' εκεί περνάνε πάντα πολλοί πλουσιοί. Γιά θυμῆσου, Γράτσα, εκείνο τó πρωί ό παληόγερος ! «Ήθελε να μάς κινή σκέφτσα... Μά καλά τού ζάναμε. Να σου πώ, εκείνο που λυπάμαι άζόμα εΐνε τó καυμένο τó χορίτσι του. Μά τι έτρεπε να γίνη...

«Όταν άκουσε τά λόγια αυτά ο Έστεβάν, ταράχθηκε πολύ, αλλά κρατηθῆσε και δέν φανέρωσε τó θυμό του.

Οι λησται ξεκίνησαν γιά τη μεγάλη γέφυρα. Ο Έστεβάν προχώρησε μπροστά, γιά να κιντάξει μήπως έρχονται άστυνομικοί...

Πλησίαζαν πρós τó μεγάλο βουνό που ήταν μπροστά στη γέφυρα όταν ξαφνικά άκούει από πίσω τους δυό πυροβολισμούς...

Ο άρχηγός τών ληστών φώναξε :
— Σταθήτε... όλοι χάμο... καθήκαμε...

Τήν στιγμή όμως αυτή δυό νέοι πυροβολισμοί άκούστηκαν νάχρονται από μπροστά τους.

— Δυστυχία μας, φωνάζει ο άρχηγός. Εΐμαστε περιεχλωμένοι.

— Προδοσία ! μάς πρόδωσαν, προσθέτει ένας ληστής.

Σε λίγο άκούστηκαν από μακριά δυνατά ποδοβολητά άλόγων και οι πυροβολισμοί έγιναν πυκνότεροι. Οι λησται όλοι χάμο πεσμένοι εΐχαν ταμπουρωθῆ πίσω από διάφορα μαλλιά κρατεί κορδέλλα.

«Από μακριά φάνηκαν τ' άσποπάσματα. Οι λησται άρχισαν κι αυτοί να πυροβολούν... Σε λίγο άρχισε μιá μικρή μάχη. Ο άρχηγός και ο Γάρτσα, τó πρωτοπαλληγκαρο τους, πληγώθηκαν και βογγούσαν κάτω στο χώμα. Η Πέπα είχε πέσει επάνω στο πτώμα τού πατέρα της και έκλαιγε...

Νέα όμορφονιά πυροβολισμών άκούστησε και μιá σφαΐρα βρΐσκει τήν ζήρη τού άρχηγού στό στήθος. Η ώραία κοπέλλα κυλίστηκε στο χώμα άναίσθητη...

Περιεχλωμένοι καθώς ήσαν οι λησται δέν μπόρεσαν ν' αντιταθούν...

Τά άποσπάσματα τών άστυνομικών πλησίασαν τη συμμορία τους. Έπί κεφαλῆς όμως τών άστυνομικών διεκρίνετο ένας άνθρωπος ντυμένος με στολή ληστού... Ήταν ο Έστεβάν... Άπό ημέρες διοργάνωνε αυτή την προδοσία...

«Έπί τέλους είχε δοθει τó σύνθημα και οι άστυνομικοί εΐχαν ειδοποιηθῆ, γιати ο Έστεβάν δέν εΐταν άλλος από τόν Ραμόν Μαρτινέζ που παραμητοποίησε τó παληό του σχέδιο. Μόλις τώρα ο Ραμόν πλησίασε, φώναξε στους ληστές προτεινόντας τó πρσίτοροφό του :

— Παραδοθήτε !

Οι λησται χωρίς άρχηγό, προχώρησαν πρós τούς άστυνομικούς με τά χέρια ψηλά εΐχαν άφήσει τά ντουφέκια τους και παρεδίδοντο στην άστυνομία.

«Ο Ραμόν κατέβηκε τότε άπ' τó άλογο και προχώρησε πρós τούς δυό νεκρούς. Δίπλα τους όμως βλέπει ανέλλιστα και ένα τρέτο νεκρό... Ήταν ή Πέπα, ή Πεπίτα, ή άγάπη του !..

Σκύβει και τήν παίρνει στην άγκαλιά του...

— Πέπα, Πεπίτα... Γιατί ;... Μίλα μου !...

Εκείνη όμως άνοίξει μιá στιγμή τά μάτια τόν κύνταξε και δέν τά ξαναβρίσκει πιά... Τεντώθηκε και άφησε τήν τελευταία πνοή της, μέσα στην άγκαλιά τού Έστεβάν... Έκείνος τότε έβγαλε τó καπέλο του και τήν φίλησε τó νεκρό της χέρι :

— Ήταν γωάρτο έλε ! Εκδικήθηκα τη Ματθίλδη γιά να σκοτώσω έσένα... Ας με συγχωρέσει ό Θεός...

André Renze

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ' ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ...

[Τραγούδια τού τελευταίως άποθανόντος μεγάλου Γάλλου ποιητού Ζαν Ρισπέν].

Χωρίς γοιούς και σπιτι κάπον τρία παιδιά ήταν μιá φορά κι έναν καιρό... Στο « Ντε προφούντις » τó λυπητερό σκοπό θ' άρχίσω αυτή την ιστορία.

Παιούσαν και διαούσαν τά καιμένα, τρωθόνταν στον ήλιο μοναχά όσοτον ένα δειλί φερόσαν τά φτωχά σ' έτ' άγοργιάλι μισοπεινιμένα.

Τους λέει ή πλανήτρια θάλασσα : — [Καθήστε, τά βάσανά σας τέλειωσαν αυτή τή μέρα έγω κενού ! Χαρήτε... Τι σ' ός μέλει γ' ό; Φάτε, πιέτε, τραγουδήστε !..

Τά τρία φτωχά παιδιά τά πεινασμένα ποί άγοργιάλι δέν έδινε καρμιά γωρά, κιντόσαν τ' άμετρο γωμά και τά νερά μι' μάτια θαμνωμένα.

(Άπό τη «Θάλασσα»)

Θέχανε τó τραπέζι τους γωμάτο από γαρί δσο ζούσαν και πιούτ' όσοτον « Ντε προφούντις » τó λυπητερό θύατε τó καθένα τους χορτάτο.

Από τ' αλιγοζιόντανε, μιá σίμνα ! τ' άμετροτα καρδέλια τ' απαλά ήταν γωσά χαλίκια οσοργνλά άπ' τίς πολλές βραδείες κιντωμένα.

Και τó νερό τó διάφανο κυλούσε άπ' τόν κισσό τόν κάμπο σιγαλά... πεθάναν άπ' τή δίψη τά όφρανα κι' από τήν πείνα πού τά τραγουδούσε.

Την άκουσα άπ' τής θάλασσας τó στόμα τήν ιστορίαν αυτή κάποιον καιρό... Στο « Ντε προφούντις » τó λυπητερό ονήμ τήν τραγουδάει τó πτώμα άζόμα.

Ο ΑΔΕΙΑΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Στόν άδειο δρόμο πού κισρι κανένα δέ στοΐζει ένα μεγάλο μ' ώμοιο σιτάκι ήλιολουσμένο. χωράφι άπλωσται πού μιá φράξη τó στεφρονάει σάν ποσάγη πού ολόχρονα μαλλιά κρατεί κορδέλλα.

Και στην κορφή τού ανήφορου χορτασμένο γόμμα πού ό τρυ κοκύντιας έδώ κι' εκεί σφουός σφουός κι' ό' μαύροι γοΐλλοι άκούμητοι τή νύχτα ολόγνοά τους ένα μωπότο σκουπότ' κι' αΐέλμιοτο τραγοδι.

Μιá παιτιάδα τριμνίας σιτό ήλιού τó γωός διαβάνει, ξεπατά ή γωσάτα και γλιστρά κάτω άπ' τή λιθάρια και μες σιτό βοΐζουν τά νερά τά βροΐμαζα κινωμένοι βροχη τ' άγοΐ τραγοδι τους ό' βράτσορι άρχισάν.

Και καθώς ήνε ό πού σιτό άπ' τού γωσού τούς άλλους μεγάλους δρόμους από κει κανένα δέ διαβάνει κι' ό' όσες άδιάκοπα περνά άπ' τήν άρχή ός τó βροδι ήλως μιάν όρη γιά γωρή και ν' άκουσῆ ένα βήμα.

Έχει, από μέτωπο έχοντας άποπαράχα βαλμένα, ενό σιτά τά σιωπήλα γωσάτα μονομορφοΐζον, κάποι άπ' τόν ήχο οδωσά τού εΐμωρικά ξεγένη σιά ζαφειρόνια τά νερά τó φλογοΐ πιούτ' του,

Έχει ό ζητιάνος πάει σιγά σά ζωό κνηρημένο μες άπ' τά σιτάρα και τά γωσά χοσάρα πού εΐνωδιάζον τó σκοπισμένο τον κορμῆ γά λόνση και τά πάση, ξεκορσασμένος πεία, ζώη και δίψαση κινωόρονα.

Κι' όταν κομμάτι τ' άνοιχτά και οαροβαπατημένα ταποΐσται και τά βροΐμαζα κινωόλια τον φρονόνας, χοσάτοια τήν άνάση της βοήθῆ, σά νά γωσάται μηρ τόν ξεπατήρη, ολονηχίς κι' άφροντη ή γωΐ μόνι...

(Άπό τó Τραγοδι τών ζητιάνων) Μεταφρ. Γ. Κοτζιούλα

ΚΗΔΕΙΑ ΧΩΡΙΣ... ΝΕΚΡΟ

«Η Γερμανικές εφημεριδες άναφέρουν τελευταίως τó έξῆς περιεργον και τραγικόν γεγονός :

Στήν πόλη Λάιπατ της Γερμανίας ό εργάτης τού έχει εργοστασίου πυρίτιδος Έρνέστος Λωράχ, έρονεύθη κατά μιá τρομακτική έκρηξι, πού έγινε πρós όλίγων ημερών και ή όποια κατέστρεψε ολόκληρον τó έχει εργοστασίον. Η έκρηξις αυτή ήταν έντελώς τυχαία, από τó πτώμα δέ τού άτυχούσ αυτού εργάτου, δέν έμεινε παρά ένα κομμάτι τού δεξίου του χεριού, τού λοιπού σώματος άφανήρα-κωθέντος τελείως. Τó κομμάτι αυτό τού χεριού πού δέν εΐναι έτέθη μέσα σ' ένα φέρετρο και έκηδεύθη, ως να έπρόκειτο περὶ όλοκληρου τού πτώματος τού άτυχούσ εργάτου.